

טוני גרינמן, משרד עורכי דין | Tglaw

עדכונים ומידע בדיני זכויות יוצרים, קניין רוחני, תקשורת ומדיה

מוגש כשירות ללקוחותינו וידידנו

© נחקק "חוק הסופרים"

ביום 06.08.2013 חוקקה הכנסת את החוק להגנת הספרות והסופרים בישראל (הוראות שעה) - התשע"ג-2013. הרקע לחקיקה, כמובא על-ידי יוזמי החוק, נובע מהתנהלות שוק הספרים בארץ, אשר נשלט בעיקרו בידי שתי רשתות ספרים וסובל מזה שנים רבות מכשל שוק. לדברי יוזמי החוק, המצב השורר פוגע פגיעה ניכרת בתחרות החופשית בתחום, במעמד הסופרים, הספרות והמוציאים לאור, כאשר אלו נאלצים להיענות לתכתיבי הרשתות בכל הנוגע לשיעורי ההנחות, באופן שמפחית את תשלומי התמלוגים לסופרים היוצרים, הנמוכים ממילא. יתר על כן, הדבר מצמצם את מספר חנויות הספרים הפרטיות, כאשר אין ביכולתן להשוות למחירים התחרותיים שמציבות הרשתות.

החוק חורט על דגלו הבטחת תגמול ראוי לסופרים ישראלים (המוגדרים ככותבי ספרים בעברית או ערבית ובתנאי שבעת ההתקשרות עם המוציא לאור הינם אזרחי ישראל), קידום הספרות, שימור גיוון תרבותי בפרסום והפצת ספרים, ומתן אפשרות לתחרות הוגנת. עם זאת, הוחרגו סוגים שונים של ספרות עברית וערבית מתחולת החוק והוא אינו חל על ספרי קודש, כתבי עת ועיתונים, ספרי הוראה ולימוד, וספרים המיועדים לשימוש אנשי מקצוע.

החוק קובע רף מינימאלי לתשלום בידי המוציא לאור לסופר ישראלי בעבור מכירות של ספריו בתקופה שעד 18 חודשים ממועד הדפסת המהדורה הראשונה של הספר. הרף הוא 8% מהמחיר לצרכן בעבור 6000 העותקים הראשונים שנמכרו ולאחר מכן 10% מהמחיר לצרכן בעבור כל עותק. המו"לים רשאים לשלם לסופרים מתחילים תמלוגים נמוכים יותר, כאשר התשלום בעבור ספר ראשון שכתב סופר ישראלי לא יפחת מ-80% מהשיעורים הנקובים מעלה. יתרה מזו, במשך 7 שנים לאחר תום 18 חודשים ממועד הדפסת המהדורה הראשונה, יחויב המוציא לאור בתשלום תמלוגים לסופר בשיעור שלא יפחת מ-16% מגובה התקבול שקיבל בתקופה האמורה. דהיינו, בתקופה הראשונה של 18 חודשים מובטח לסופר תמלוגים שיחושבו על בסיס מחיר המכירה הקמעונאי, ואילו בתקופה הנוספת של שבע שנים מובטחים לו תמלוגים על בסיס מחיר המכירה הסיטונאי (או מה שידוע "תקבולי המו"ל נטו").

עם זאת, החוק מחריג מתחולת התמלוגים המינימאליים סוגים שונים של ספרים ובהם ספרי עיון ומחקר העוברים שיפוט מדעי טרם פרסומם, ספרים שנוצרו בידי עובד (כמשמעותו בסעיף 34 לחוק זכות יוצרים), ספרים שנוצרו לפי הזמנה והוסכם מראש כי הבעלים הראשון של זכות היוצרים בהם הוא המזמין, וספרים שהמדינה היא הבעלים הראשון שלה. מוטב היה למדינה לתת דוגמה טובה יותר לציבור ולא לחריג את עצמה!

החוק חל על ספרים מודפסים וגם על ספרים דיגיטליים, אם כי בסעיף שדן בקביעת תקופת ההגנה, הוא משתמש בביטוי "הדפסה", כאשר אין למעשה לביטוי זה משמעות לגבי ספרים דיגיטליים! לכן לגבי ספרים שיוצאים במהדורה אלקטרונית בלבד יהיה צורך לתת למילה "הדפסה" פרשנות גמישה שתכלול "העמדה לרשות הציבור".

מעבר לקביעת רף מינימאלי לתמלוגי הסופרים, החוק קובע שמשנקבע מחיר לצרכן בידי המוציא לאור, חל איסור לשנותו במשך 18 חודשים ממועד הדפסת המהדורה הראשונה של הספר. עם זאת, נוצרו חריגים המתירים הנחה בשיעורים של 10% עד 20% בשבוע הספר העברי, במכירה באתרי אינטרנט ובמכירה של למעלה מ-100 ספרים לגורם יחיד. מוציא לאור רשאי לקבוע תעריף שונה לספר מודפס ולספר בגרסא אלקטרונית; על המוציא לאור חובת סימון מחיר לצרכן ממועד הדפסת המהדורה הראשונה, על גבי הספר. בגרסא האלקטרונית, על חנות הספרים חובת ציון המחיר לצרכן בצמוד לתמונת הספר או שמו. הוראות אלו חלות במשך 18 חודשים ממועד הדפסת המהדורה הראשונה של הספר; החוק גם מטיל איסור תגמול, על סוגיו, למוכר בחנות ספרים, בעבור המלצה לצרכן על ספר מסוים, סופר מסוים, או ספרי מוציא לאור מסוים. הוראה זו נועדה לבטל מנהג מגונה זה שהיה נהוג עד כה.

כמו כן החוק קובע איסור הפליה בשטחי תצוגה בחנות ספרים, לרבות הגבלת שטח תצוגה לכלל הכותרים של מוציא לאור אחד (עד 20% מכלל שטח התצוגה בחנות), או למוציא לאור הקשור לחנות (עד 45% מכלל שטח התצוגה בחנות) וכן לכלל הכותרים של קבוצה (עד 30% מכלל שטח התצוגה בחנות). יתרה מזו, חלה חובת הצגה של ספרי 7 מוציאים לאור שונים לפחות בשטח תצוגה מועדף. הוראות אלו חלות על רשתות חנויות ספרים בלבד, ונוגעות למקומות הממכר הקבועים של הרשת, ואינן חלות על חנויות שמכירת ספרים אינו עיקר עיסוקם; החוק מגדיר עיצום כספי על הפרות של חוק זה ומפרט סמכויות הממונה לפיקוח ואכיפה;

יצוין כי זוהי חקיקה ראשונה בישראל שיש בה כדי ליצור התערבות מצד המדינה בהתקשרות שבין יוצרים לבין מי שמנצלים את יצירותיהם. באירופה הקונטיננטלית נהוגה חקיקה שכזו שנים רבות, לא רק בתחום הספרים אלא גם בתחומים נוספים, כגון בתחום הקולנוע והטלוויזיה. חקיקה כאמור כלולה בחוקי זכויות היוצרים של גרמניה, צרפת ואיטליה.

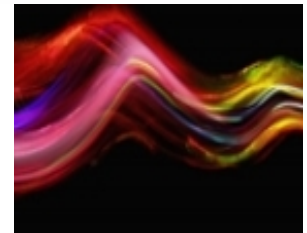
עוד נותר להמתין ולראות אם החקיקה אכן תשפר את מצבם של הסופרים או שמא האיסור לתת הנחות על ספרים של סופרים ישראלים יגרום לירידה משמעותית בכמות הספרים הנמכרים או יגרום לכך שרוכשים ישראליים ירכשו יותר ספרות מתורגמת אשר נותרה מחוץ למשטר הפיקוח. כמו כן יש להמתין ולראות אם המחיר הגבוהה של הספרות הישראלית יוביל ליותר הורדות בלתי חוקיות של ספרי מקור, בדומה לתופעה הקיימת ביחס לסרטים ומוסיקה.

חוק להגנת הספרות והסופרים בישראל (הוראת שעה), התשע"ג – 2013, ס"ח 2407.

© פענוח שידורים מוצפנים אינו הפרת זכויות יוצרים

פסק דין חשוב שניתן באחרונה בבית המשפט העליון שהפך את פסיקת בית המשפט המחוזי, עסק בשאלה האם מכירת כרטיסים המאפשרים פענוח שידורי לוויין מקודדים מהווה הפרה של זכויות יוצרים.

התובעת, חברת צ'רלטון בע"מ, אשר רכשה את הזכויות הבלעדיות לשידור משחקי המונדיאל בשטחי מדינת ישראל, תבעה את חברת טלראן, המוכרת ומפיצה כרטיסים מקודדים המאפשרים פענוח שידור לווייני מקודדים של רשתות שידור זרות, באמצעותם ניתן לצפות בשידורי המונדיאל ברשתות שידור שהגישה אליהן חסומה.

המקרה נבחן בגדרי חוק זכות יוצרים הישן (חוק זכות יוצרים 1911), שכן בעת התרחשות האירועים, טרם נחקק חוק זכות יוצרים, התש"ח - 2007. בגלגולו הראשון של התיק בבית המשפט המחוזי נקבע כי שידורי המונדיאל הם יצירה המוגנת בזכויות יוצרים לפי חוק ואשר לצ'רלטון זכויות בלעדיות בהם בשטח ישראל.

עוד פסק בית המשפט המחוזי כי הפצת הכרטיסים ומכירתם מהווה הפרה של זכויות יוצרים. נקבע כי התנהגות טלראן אינה חוסה תחת "הגנת תום הלב" ואינה מוגנת מכוח תקנת השוק. בשל קבלת טענת הפרת זכויות היוצרים, נמנע בית המשפט המחוזי לדון בטענת עשיית העושר ולא במשפט שהעלתה התובעת.

בערעור לבית המשפט העליון נדרשו לסוגיה שלוש שופטים אשר הפכו פה אחד את החלטת המחוזי לגופו של עניין, אולם הביעו תרעומת על התנהלות המחוקק בכל הנוגע להלימת ההסדר החקיקתי את המציאות הטכנולוגית המתפתחת בהקשר של דיני זכויות יוצרים והחזירו את התיק לבית המשפט המחוזי על מנת שידון בעילה של עשיית עושר ולא במשפט.

טענות טלראן בערעורה נסובו סביב מהותו של הכרטיס כאביזר טכני בלבד שאינו מהווה כלי שידור ואין מכירתו מהווה הפרה, ישירה או עקיפה של זכויות היוצרים בשידור (בהיעדר עותק מפר והפרה של צד שלישי). כמו כן נטען שלצ'רלטון לא נתונות זכויות יוצרים בשידורים בשפה הערבית, דבר הרלוונטי לסוגיה נוכח העובדה שמרבית רוכשי הכרטיסים נמנו עם דוברי השפה הערבית. צ'רלטון מצדה, נשענה על פסיקת בית המשפט המחוזי והמשיכה לטעון לכך שטלראן ביצעה הפרה של זכויות יוצרים, ולכל הפחות אפשרה את השידור המפר, אך ערערה ביחס לגובה הפיצויים שנפסקו לטובתה.

בית המשפט העליון קיבל את קביעת המחוזי לפיה צ'רלטון הינה בעלת הזכויות בשידורי המונדיאל, ובכלל זה, גם בשידורים בשפה הערבית בתחומי מדינת ישראל. בערעור נבחנה סוגיית ההפרה על תצורותיה השונות- דהיינו, האם הפצת ומכירת הכרטיסים מהווה הפרה ישירה, הפרה עקיפה, או הפרה תרומה.

השופט זילברטל, אשר נתן את פסק הדין העיקרי הבהיר שזכות היוצרים מקנה לבעל זכות היוצרים אגד של זכויות ייחודיות לביצוע שורה של פעולות המנויות בחוק. לכן, על מנת שתתקיים הפרת זכות יוצרים, יש להוכיח שהנתבע ביצע אחת הפעולות האמורות. המחוקק בחר פוזיטיבית לכלול פעולות מסוימות בגדר אגד הזכויות האמור ובחר פוזיטיבית להותיר פעולות אחרות מחוץ לאותו אגד ולכן – מחוץ לגדרי זכויותיו של בעל זכות היוצרים.

לעניין הפרה ישירה, נקבע כי הגדרת המונח "ביצוע פומבי" בחוק הישן, כוללת בתוכה פעולה של שידור. אולם, פעולת ההפצה והמכירה של כרטיסים המאפשרים פענוח שידור מקודד, אינה מהווה "העברה" או "הפצה" של שידור, כהגדרתו של המונח בחוק (בית המשפט התייחס להגדרתה מונח בחוק זכויות מבצעים ומשדרים, שכן הוא אינו מוגדר בחוק זכות יוצרים הישן).

מכאן, נקבע שטלראן לא שידרה את משחקי המונדיאל, אלא מכרה כרטיסים המאפשרים צפייה בשידורים זרים בלבד, ולכן לא ביצעה הפרה "ישירה" של זכויות יוצרים, במובן של "שידור" תוכן מוגן. עוד נקבע כי טלראן לא ביצעה הפרה "עקיפה" של זכויות היוצרים, שכן לא נתקיימה הפרה "ישירה" על ידי צד שלישי ולא קיים "עותק מפר". לעניין הפרת צד שלישי, סבר בית המשפט כי הרשתות הזרות לא ביצעו "שידור" לישראל שלא כדין ואף

חסמו את הגישה לשידוריהן בקוד, ולמעשה, הכרטיסים שנמכרו הם אמצעי לפענוח "אמצעי ההגנה הטכנולוגיים" בלבד. גם לקוחותיה של טלראן שצפו במשחקים לא הפרו זכויות בכך שצפו בתוכן המוגן ע"י זכויות יוצרים. עצם הצפייה איננה אחת הפעולות המוגנות בזכויות יוצרים.

טענת צ'רלטון, לפיה טלראן ביצעה הפרה "ישירה" בכך שסיפקה מכשיר ל"עקיפת" אמצעי הגנה טכנולוגיים, נדחתה אף היא. נקבע שאמצעי ההגנה הטכנולוגיים (כגון קידוד שידורים) אינם מוגנים בדיני זכויות היוצרים בישראל. זאת, בהשוואה לדין האירופי והאנגלי.

בית המשפט מצא שיש משמעות לכך שישראל טרם אשררה את אמנת זכויות היוצרים של הארגון העולמי לקניין רוחני (WIPO) משנת 1996 (הכוללת סעיף האוסר על עקיפת אמצעי הגנה טכנולוגיים) וכן בעובדה שהמחוקק בחר שלא להסדיר את הסוגיה בחקיקה, והסיק כי בישראל מכירת אמצעי "עקיפה" טכנולוגיים אינה נחשבת כהפרת זכויות יוצרים.

בית המשפט אף קבע כי לא מתקיימת בענייננו הפרה "תורמת", שכן לא מתקיימים תנאיה ובין היתר, כאמור, לא בוצעה הפרה על ידי צד שלישי.

באמרת אגב חשובה מאוד, הביע השופט זילברטל הסתייגות מדברי בית המשפט בפסק הדין הקודם בעניין האוניברסיטה העברית נ' שוקן (שהיו גם בגדר אמרת אגב) ולפיה עצם קיומה של "הגנה" (למשל, שימוש הוגן) בידי מבצע הפעולה "הראשי" אינו שולל את קיום ההפרה התורמת. מבלי להכריע בשאלה אם השימושים המותרים על-פי חוק הן "זכויות" (במלוא מובן המילה) של המשתמשים, השופט זילברטל הדגיש כי כשם שהם מותרים, ולא הגנה בלבד. על כן לא יכולה לקום עוולה של הפרה תורמת לפעולה שהיא מותרת ואינה הפרה.

עצם העובדה שלבעל זכות היוצרים נוצר חסרון כיס, או אף נזק ניכר בשל צירוף של מספר פעולות מותרות גם יחד, אינה הופכת את הפעולות המותרות לאסורות ואינה יכולה להפוך את מי שאינו תורם להפרה למפר תורם. במקרה זה, משתמש בכרטיס, שצפה בשידורים ברשתות הזרות, לא ביצע מעשה אסור תוך שיש לו הגנה מפני סנקציה, אלא ביצע שימוש מותר בזכויות היוצרים שאינו מהווה הפרה מלכתחילה, ומכאן, שגם לא הייתה תרומה להפרה מצד טלראן. בהתאם לאמור, נפסק כי מכירת הכרטיסים מפענחי הקידוד אינה מהווה הפרה של זכויות יוצרים מכל וסוג.

טענת עשיית עושר ולא במשפט נשארה בלא הכרעה והועברה בחזרה לבית המשפט המחוזי, אולם השופט זילברטל מצוין כי ייתכן מצב ובו לבעל הזכות תהיה עילה כנגד מוכר המכשיר ה"מפענח" מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט. לטענת השופט רובינשטיין, אפשרות זו אכן קיימת, אולם מדובר ב"דרך מפלט לעתותי מצוקה משפטית" ולא ב"דרך המלך הראויה".

השופטים רובינשטיין ועמית בפסקי דינם, מצטרפים לפסק דינו של השופט זילברטל ומביעים מורת רוח מהמצב החקיקתי הקיים, שאינו מקנה הגנה מפני עקיפת אמצעי הגנה טכנולוגיים, תחת דיני זכויות היוצרים. בית המשפט מבקש להסב את תשומת לבו של המחוקק לשינוי הנדרש, לטעמו, בסוגיה, בהתאם להתפתחויות הטכנולוגיות המתקדמות.

השופט עמית, שרואה בתוצאה בעייתית, מציע פרשנות תכליתית לחוק הישן בהיקש מהחוק החדש, ומבקש לבחון את הביטוי "ביצוע פומבי" כביטוי שהגדרתו כוללת גם "העמדה לרשות הציבור" (מונח המופיע בחוק החדש בלבד). פרשנות תכליתית כזו, לטענתו, תאפשר לראות גם במכירת כרטיסי פענוח קידוד כהפרה של זכויות יוצרים, אולם הוא משאיר את העניין לדיון בבוא העת. להערכתנו יהיה זה מלאכותי להחיל את זכות ההעמדה לרשות הציבור על הפעולה הנדונה, מה עוד שלא מתקיימים במקרה זה הרכיבים של זכות זו (קרי, העמדת היצירה לציבור "ממקום ובמועד" לפי בחירה). מכל מקום, מכיוון שמעטים הן ההפרות המגיעות כיום לבתי המשפט, אשר בוצעו בתקופת החוק הישן, מעטים יהיו המקרים שבהם תהיה היזקקות לשאלה זו.

נציין שיותר מאשר הדיון בסוגיית מכירת הכרטיסים המפענחים, נראה שדבריו של השופט זילברטל על האיזונים בדיני זכויות יוצרים וההבהרה כי פעולה מותרת כשמה היא ולא הגנה בלבד וההבהרה שלא תיתכן הפרה תורמת כאשר הפעולה שביצע משתמש הקצה היא מותרת הם האמירה החשובה ביותר בפסק דין זה. יש בדברים אלה משום תיקון תקלה שנוצרה בפסק הדין בעניין האוניברסיטה העברית, והשלכות רחוב על כל דיון באיזונים שיצר חוק זכות יוצרים החדש בדיני זכויות יוצרים.

השאלה אם רצויה חקיקה שמסדירה את ההגנה על אמצעים טכנולוגיים היא שאלה מהותית אשר לה פנים לכאן ולכאן, אשר נוגעות לאיזונים בין זכויות יוצרים לחופש הביטוי והזכות לפרטיות. אולם נראה כי בכל מקרה מן הראוי שישראל תאמץ חקיקה שכזו על מנת לאפשר (סוף-סוף) אישור של אמנת WIPO ויישור קו עם ארה"ב ואירופה. את האיזונים הראויים (כגון היתר לבצע עקיפת אמצעי כדי לבצע שימוש הוגן או שימוש מותר אחר) ניתן לצקת לתוך החקיקה.

מכל מקום מוטב שהמחוקק יקבל הכרעה מהותית אם לאמץ הגנה זו, אם לאו, מאשר ששוב ייצור בית משפט הלכה המושתתת על דיני עשיית עושר, אשר מן ההכרח תיצור חוסר ודאות ותפר את האיזונים הפנימיים שבדיני הקניין הרוחני.

© השמעה פומבית בחדר המתנה במרפאה?

פסק דין שניתן באחרונה בבית המשפט המחוזי בתל אביב עסק בסוגיה של השמעת מוסיקה בחדרי המתנה במרפאות. התובעת, הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות, תאגיד לניהול משותף של זכויות יוצרים, היא בעלת הסמכות להעניק הרשאות להשמעה פומבית ושידור של מוסיקה מוקלטת בישראל וכן אמונה על גבייה והעברת תמלוגים לבעלי זכויות היוצרים במוסיקה. התובעת טענה כי הנתבעים, חברות המפעילות רשת מרפאות עיניים הפרו זכויות יוצרים על ידי כך שהשמיעו יצירות מוקלטות בחדרי המתנה של המרפאות מבלי לקבל הרשאה כדין מהתובעת.

כפי שעולה מפסק הדין, המדובר במוסיקה אשר התובעת היא בעלת הזכויות בה, שנוגנה בערוצי המוסיקה בטלוויזיה ושודרה ממקלטי טלוויזיה המחברים לכבלים. הנתבעים הכחישו השמעתה של מוסיקה מערוצי המוסיקה בחדרי המתנה וטענו כי בחדרי המתנה מצויים לקוחות בודדים בכל רגע נתון, שאינם מהווים "ציבור" ולכן, לא מדובר בהשמעה פומבית של המוסיקה בניגוד לחוק. על כך חלק בית המשפט וקבע כי השמעת מוסיקה באמצעות מכשיר טלוויזיה בחדרי המתנה של מרפאות הינה "השמעה בציבור", כפי שפורשה בהרחבה בעבר לעניין השמעת מוסיקה בלובי של מלון, בתי קפה, מספרות ועוד. לא הוטל ספק בכך שהתובעת היא בעלת הזכויות ביצירות וכן הוכרע כי לקוחות המרפאה הנחשפים למוזיקה מהווים "קהל מאזינים".

בית המשפט סבר כי השמעה בלא רשות של יצירות המוגנות בזכויות יוצרים במרפאה מהווה השמעה פומבית אסורה, המפרה את זכויות היוצרים. בית המשפט קבע כי בשתי הזדמנויות שונות אכן הושמעו במרפאה יצירות מוגנות שנוגנו בערוצי הטלוויזיה והרדיו ושודרו במקלטי הטלוויזיה. בית המשפט דחה את טענת הנתבעים על כך שלא צמחה להם תועלת כלכלית מהשמעת המוסיקה וקבע כי אין התועלת הכלכלית רלבנטית לעניין ביצוע פומבי במקום שאינו "מקום בידור ציבורי". עוד נקבע כי אין משמעות לעובדה שהיצירות הושמעו ממקלטי טלוויזיה ולא באמצעות מערכת שמע, וכן כי אין להבחין בין מוסיקה מוקלטת למוסיקה משודרת.

בית המשפט הכריע כי הנתבעים הפרו זכויות יוצרים בעקיפין ובמישרין, ובפרט מנהל החברות שהיה אחראי למעשים שהובילו להגשת התביעה ואשר נמנע מנקיטת אמצעים למניעת ההפרה, תוך דחיית פניות התובעת להפסקת ההפרה שקדמו לתביעה. נקבע כי הנתבעים אחראים להתנהלות עובדי המרפאה וכי היה על המנהל להורות ולאכוף את ההוראה שלא להשמיע מוסיקה במרפאה. משהורו להתקין מכשירי טלוויזיה בחדרי המרפאה, הנתבעים כמעבידים, אחראים להשמעת המוסיקה גם אם נעשתה על ידי העובדים שלא על דעתם.

בית המשפט פסק כי התובעת זכאית לצו מניעה קבוע שאוסר על הנתבעים להשמיע במרפאותיהם יצירות מוגנות שהזכויות בהן שייכות לתובעת בלא הרשאה ממנה, וכן לפיצויים בגין שני אירועי ההפרה. הוחלט, בניגוד לטענת התובעת, כי אין לראות בהשמעה של כל יצירה כהפרה בפני עצמה. גם טענת הנתבעים, לפיה יש לפסוק פיצוי בהתאם לסכום התמלוגים השנתי שהיה משולם לתובעת אלמלא ההפרה, נדחתה. נקבע שהשמעת מוסיקה ללא אישור התובעת הינה הפרה של זכויותיה כאמור, אולם הרווח שהרוויחו הנתבעים וההפסד שנגרם לתובעת אינם גדולים ובשל כך פסק בית המשפט פיצויים בגובה 50,000 ₪ - 25,000 ₪ בגין כל הפרה.

יצוין כי בשנה שעברה דן בית הדין לצדק של האיחוד האירופי בתביעה דומה, שעסקה בהשמעת מוסיקה למטופלים במרפאת שיניים. בית הדין פסק כי אין בהשמעה משום הפרת זכות יוצרים (שם הסוגיה נדונה במסגרת "זכות הקומוניקציה לציבור" על-פי הדין האירופאי). בית הדין נתן משקל לכך שההשמעה מבוצעת למספר קטן של מטופלים בזמן כלשהו, ושלא על-פי הזמנתם, שהיא אינה חלק מהעיסוק של הרופא ואינה מביאה לו תועלת משמעותית וכי לא נגבית עבורה תמורה, לכן, אין זה ראוי לראות בהשמעה כזו השמעה לציבור, שמפרה זכויות יוצרים. באופן תמוה, פסק דין חשוב זה, שבעל תוקף מחייב בכל מדינות האיחוד האירופאי, לא מאוזכר כלל בפסק הדין הישראלי, וככל הנראה לא הונח לפניו.

השלכות פסק הדין מרחיקות לכת. לפי הפסיקה, משתמע שכל בית עסק ששמיע מוסיקה בחדרי המתנה שלו חייב להשיג רישיון מבעלי הזכויות לא רק בהקלטות המושמעות, אלא גם מבעלי הזכויות במוסיקה, ולשלם עבור כך תמלוגים. יתרה מכך, לפי אותו היגיון, אף בעל עסק שמציג בפני הממתינים בחדר המתנה כל תוכנית טלוויזיה, אף ללא השמעה של מוסיקה חייב באותה הסדרה ותשלום, שכן כל תוכנית טלוויזיה למעשה מוגנת בזכויות יוצרים. מעבר לאלה, פסק הדין יוצר בישראל דין מחמיר יותר בעניין זה מאשר הדין השורר באיחוד האירופי. רצוי שהסוגיה תידון שוב תוך התייחסות לפסיקה האירופית.

ת"א (ת"א) 6327-09-11 הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' קר וידן ישראל בע"מ ואח'

חדשות המשרד

יצא לאור מהדורת 2013 של הפרק אודות דיני זכויות יוצרים בישראל מאת עו"ד טוני גרינמן בקובץ "Copyright Throughout the World" בעריכת פרופ' סילק וון לינסקי ובהוצאת טומפסון – וסט היוקרית

עו"ד חגית פלד-הניג ילדה בשעה טובה בת ושמה ליה.

בחיבור המאמרים בניזולטר זה השתתפו עו"ד טוני גרינמן, ספיר שלזינגר ונעמה עריאם.

בהזדמנות זו, ומעט באיחור ברצוננו לאחל לכל לקוחותינו וחברינו שנה טובה ומבורכת, שנת בריאות, שלום ונחת.